

За готово шест деценија постојања, пређен је пут од школе с мањком професора и ученика до школе од посебног националног значаја

Од оснивања Математичке гимназије стручњаци који у њој раде готово пет деценија труде се да младим талентима за математику, физику и остале природне науке помогну да на најквалитетнији начин развијају своје „вијуге“.

Какве све препреке су прескакали од 1966, када је гимназија примила прве ђаке, и са каквим изазовима се данас суочава, било је речи на недавно одржаном скупу организације „Српски кривак“, чији је члан том приликом постао Срђан Огњановић, директор Математичке гимназије. Свечаности је присуствовао и Милан Распоповић, који је дужност директора Математичке обављао пуну 31 годину.

– Гимназија је основана на идеју Друштва математичара, физичара и астронома. У то време је била и храброст и дрскост да се тако нешто учини, да се отвори школа која ће се разликовати од других у држави. Било је потребно много убеђивања, чак смо направили и елаборат зашто је потребна таква образовна установа – присећа се Распоповић.

Премијерну школску годину, гимназија није почела 1. септембра, већ тек осамнаест дана касније. Разлог: на први конкурс јавила су се свега три професора и три ученика. Тек после још два конкурса, уписано је педесетак ученика и формирано три одељења.

Ова гимназија, кроз коју је прошло 8.000 ученика, била је од оснивања посебна по много чему. Једна је од првих школа која је у настави користила компјутер, мада много кабастији од оних каквим се данас ученици служе. Математичка је једина наша гимназија чије је квалитете у раду Европа признала 1994, у време санкција, када ју је примила у струковне асоцијације.

– Физичко васпитање је у почетку било осмишљено тако што се теоријска настава обављала у школи, а практична на градским стадионима, теренима и базенима, којих тада није било много – истиче још једну специфичност некадашњи директор Распоповић.

Прве деценије рада школа памти и по неразумевачу надлежних. Седамдесетих година у њој

се уводе одељења са више од тридесет ученика, што је довело до пада квалитета наставе.

– Осамдесетих година, у време усмереног образовања, школама су наметнути дугачки, описни називи. Надлежни су хтели да мењају и име наше гимназије, уз обавезну рогобатну одредницу „образовно-васпитна организација“. Али, изборили смо се да нас не прекрсте. Колеге из Загреба чудиле су се како смо успели у томе, иако њихова математичка гимназија има неколико година дужу традицију – истиче Распоповић.

У учioniцама здања у Улици краљице Наталије, са ученицима задатке пролазе и доктори наука, а последњих година у њој математичка знања бистре талентовани седмаци и осмаци. Због таквог начина рада из њених клупа изашли су данас светски познати математичари и инжењери, многобројни освајачи најсјајнијих

одличја на међународним такмичењима. Највећи број књига по којима основци и средњошколци у Србији савладавају математику писали су професори ове гимназије, а њихов начин рада одушевио је и колеге из Пекинга. Све ово и даље није довољно да школа од посебног значаја од надлежних има и посебан третман.

– Деценијама постоји замисао да школа постане методички центар који ће помоћи да се и у другим школама унапреди настава и начин рада, али од те идеје нисмо далеко одмакли. Сарађујемо са многим институцијама, многобројни студенти код нас обављају праксу, али имамо потенцијала за много више. Апсурдно је што ђаци који полажу пријемни за Математичку гимназију и даље морају да полажу малу матуру из математике – сагласни су Огњановић и Распоповић.

Д. Алексић

Фото Д. Јевремовић

Храм младих математичара у Улици краљице Наталије

Трипут бољи од „остатка Југославије“

Поред многобројних надметања на којим су ученици Математичке имали успеха, једно је остало у посебно лепом сећању. На последњем савезном такмичењу ученика СФРЈ 1989. у Улцињу, гимназијалци Математичке били су најбољи у 15 категорија. Новине су тада писале „Математичка против Југославије 15 : 5“

Саветодавни тим бивших директора

Директор Срђан Огњановић поносно истиче да у сваком тренутку може да се ослони на своје претходнике, да бивше директоре „у по ноћи“ може да позове за савет и било коју консултацију.

– Њих тројица и ја често се састајемо, правимо планове и размењујемо мишљења шта бисмо могли у школи да урадимо у будућности јер је наша гимназија од оснивања била здрава средина у којој се колеге допуњују. Зато, кад год се деси да не могу сам да решим неки проблем, назовем неког од њих – истиче Огњановић.